

Szalkó Norina

Én és a főnököm

Lopva pillantottam az arcára. Tekintete szigorúan a fejem fölé irányult. Nem élvezte a táncot, mintha kényszerű lett volna számára, hogy a testéhez simultam. Néztem a nyakát, az ütőere jól láthatóan pulzált. Szinte hallottam a vére zubogását. Önkéntelenül is közelebb húzódtam hozzá, mire ő felnyögött. Ekkor megéreztem a combomon, hogy kíván engem. Minden pillanattal egyre jobban éreztem. Nem bírtam magammal, az ajkam szétnyílt, izgatott zihálásom a nyakába áramlott. Beleborzongtam.

– Ne, kérek! – suttogta.

– De – lihegtem a fülébe.

Megfeszült a teste, ahogy értelmezte a szót.

Megálltam. Egy pillanatig csak bámultunk egymásra, aztán megfordultam. Lassan távolodtam tőle a tánctéren, de pár lépésenként magam mögé néztem. Láttam, hogy tisztes távolságból meg-megállva követ.

Egy olyan helyet kerestem, ahol kettesben lehetünk, rejtve a kíváncsi tekintetek elől.

Rövidesen benyitottam egy ajtón. A helyiség kicsi volt, tele letakart bútorokkal.

Hátrapillantottam. Őt kerestem.

Amikor észrevett és biztos voltam benne, hogy látja, hova készülök bemenni, beléptem és csak behúztam magam után az ajtót. A falnak dőltem és egyre gyorsuló lélegzettel vártam, hogy megjelenjen a küszöbön. Belépett. Gondosan becsukta maga mögött az ajtót. Egyikőnk

sem mosolygott, egyikőnk sem szólt egy szót sem. A tekintetemmel hívogattam őt. Amikor elém állt, megérintettem az alkarját.

– Nem szabadna – lihegte.

– Tudom.

Az ajkunk összeért. Olyan kínlódva, akarva is meg nem is, teljesen felhevülten, zsibbadtan. A szívünk a fejünkben dobolt és csak a szaggatott zihálásunk hallatszott. Keze a combomra, majd egyenesen a szoknyám alá kúszott. Ujjbegye kitapintotta a bugyim szegélyét és félrehúzta. Amikor megtapasztalta a szeméremdomb selymességét, felindultan a csókomba nyögött. Olyan hévvel esett nekem, hogy azt hittem, a testem körvonalai meglátszódnak a falon. Öklével szűk kis terpeszbe nyomta a combomat, és ujjai végigcsúsztak a csatakos ajkak közt. Felsőhajtott és testét szorosan az enyémnek préselte. Ujjait az izzó hüvelybe tolta. Beleremegtem a mozdulatba és hangos sóhaj bukott ki az ajkaim közül. Kétségbeesve szorítottam magamhoz. Minden idegszálammal vágytam rá.

– Még... – ziháltam a nyakába.

– Akarlak!

– Igen, kérlek... – lihegtem és a nadrágjához kaptam. Türelmetlenül toltam le a csípőjén. Olyan forró voltam, olyan nedves, mint még soha. Az egész testem vibrált és süttött.

Kisvártatva telefoncsörgés zaja hallatszott. Nehezen jutott el a tudatunkig, hogy a farzsebében csörgött a telefon. Lehajtotta a fejét és elképesztően fájdalmas hangot hallatott.

– Kérlek! Ne hagyj abba... – súgtam lehunytt szemekkel, miközben görcsösen kapaszkodtam belé.

Kihúzta ujjait és a testemnek dőlve próbált levegőhöz jutni. Leheletnyi, forró csókokat morzsoltunk el.

– Ne hagyj itt... elégíts ki, kérlek! – könyörögtem neki.

Még, hogy nem szimpatikus?

Kristóf az ajtó mögött állt és hallott ezt-azt a lányok beszélgetéséből. Többek között hallott valami Tamásról. Kedve lett volna a földbe dögölni egy ilyen ütődött barmot, aki ennyire nem foglalkozik Szofival.

Bárcsak a helyében lehetett volna! Bárcsak ő elégíthetné ki! Nincs se éjjele, se nappala azóta, hogy megpillantotta Szofit mezítelenül.

Teljesen véletlenül nyitott rá a lányra, nem volt szándékos, csak eltévesztette a bokszt. A mellette lévő volt az övé. Persze úgy, hogy tudta, hogy alig néhány méterrel arrébb tőle egy ilyen csodás nő fekszik pucéran, már nem élvezte annyira a masszázst. Pedig annyira igyekezett, hogy kitörölje az agyából a képet, de nem ment. Belevésődött.

Ott állt előtte a legtökéletesebb női test, amit valaha is látott. Remek alak, telt, formás keblek, hosszú, vékony lábak, csodaszép barna bőr és hozzá az a bájos arc azokkal a csintalan szemekkel és azok a gyönyörű, fényes sötétbarna tincsek. Soha senki látványa nem volt rá ilyen hatással. Az a nő megbabonázta, teljesen megigézte, úgy kívánta, mint még soha senkit életében, beleértve a feleségét is. Ettől büntudata lett és akkor tért vissza a valóságba. Levette a meztelen nőről a tekintetét és távozott. Aznapra mégis álmatlan éjszakát okozott neki a lány, egyfolytában maga előtt látta a gyönyörű, kecses testet.

Szerencsére később már lefoglalták az új munkahely okozta izgalmak. Hétfő reggelre már el is felejtette a titokzatos lányt, hiszen úgy gondolta, akkor látta életében először és utoljára is. A legmerészebb álmaiban sem gondolta volna, hogy ez a lány lesz az asszisztense! Amikor rápillantott, azonnal felismerte és a földre gyökerezett a lába. Látta a lányon, hogy ő is megismerte és teljes kétségbeesés lett úrrá szegényen. Először arra gondolt, majd négy szemközt megbeszélük a dolgot, semmiképp nem az ügyvezető igazgató előtt, de aztán átgondolta és másképp döntött.

Jobb, ha úgy tesz, mintha nem ismerte volna fel Szofit, így talán nem lesznek majd zavarban egymás előtt. Azt tudta, hogy neki nem lesz könnyű dolga, valószínűleg folyton ruha nélkül fogja látni.

Szofi! Olyan gyönyörű és olyan kívánatos. Rettenetesen nehezeére esett kordában tartania a vágyait, főleg a lány közelében. Ráadásul olyan büntudata volt Bea miatt. Bea nem ezt érdemli. És a házasságuk sem. Hiszen éppen gyermeket terveznek, és bár a menetrendszerinti, baba-központú szex nem volt az ínyére és tudta, hogy Bea nem kedveli az ő vérmérsékletét, de ő a felesége és szereti. Még az első napok után Kristóf elhitte, hogy talán legyőzheti Szofi iránti vágyát és örült, amikor jó munkakapcsolat alakult ki köztük. Azonban nem sejtette, hogy még hetek múlva is kívánni fogja a lányt.

Először nem akart elmenni a karácsonyi partira. Nem volt kedve hozzá, de otthon összevesztek Beával, mert akkor derült ki, hogy abban a hónapban is sikertelenül próbálkoztak. A veszekedés után jobbnak látta eltűnni otthonról, így inkább eljött a partira. Amikor meglátta Szofit a táncparketten, rögtön meg is bánta a döntését. Káprázatos volt! A mosolya, a mozdulatai, a ruhája, ahogy látni engedte a lány gyönyörű hátát... belesajdult az ágyéka az elfojtott vágyakozásba. Képtelen volt levenni a